

fører til meget Godt, kan jeg dog alligevel ikke erkjende, at der ligger noget stort Argument i den Sætning, at denne Afgift beskytter den landværts Omfætning til Skade for den søværts Omfætning, thi alle de, som skulle bringe Transporter frem, ville nok finde ud af, paa hvilken Maade Transporten fordelagtigst kan ske, og hidtil have vi jo ikke mærket Noget til, at Jernbaner og andre Transportmidler paa Landjorden have skadet de Transporter, som foregaa paa Havene. Dette Argument tror jeg derfor heller ikke har nogen særdeles Bægt. Men jeg kommer dernæst til et Punkt, som maasse egentlig har været Rødsen til, at hele dette Spørgsmaal om Skibsafgiftens Ophævelse er blevet reist. Der har nemlig været en Del taagede Forestillinger om, at den nye tydske Soldslov skulde have medført, at Transithandelen fra Ost til Besteuropa ikke længere skulde kunne gaa gennem Tydskland, men maatte søge andre Veie, og at vi da her i Landet dels kunde faae Andel i denne Transithandel og dels kunde blive Oplagssted for de Varer, som skulde føres f. Ex. fra Rusland til Frankrig eller England. Den høitærede Finanzminister har imidlertid saa klart belyst dette taagede Punkt, at jeg tror, at al Laage i den Henseende nu maa være forsvunden. Jeg skal ikke, — hvilket ogsaa vilde være mig umuligt — forsøge paa at sroe Noget til de klare Oplysninger, som den høitærede Finanzminister har givet det andet Thing om, at denne Frygt for, at Skibsafgiften skulde forhindre en Transithandel, som i modsat Fald, hvis Skibsafgiften blev hævet, vilde kunne finde Sted, ikke har Noget paa sig; men jeg skal blot til, haad der i det andet Thing er oplyst af den høitærede Minister i saa Henseende, sroe, at det af de Bestemmelser, som indeholdes i Transithandelsparagrafen i den tydske Soldslov, som jeg holder her i min Haand, vil ses, at der med den stærke Omhu er taget Forholdsregler imod, at der skal ske nogen Forandring i den Transithandel gennem Tydskland, som hidtil har fundet Sted fra andre Soldsgebeter, og at der endog er truffet en meget sundrig Bestemmelse for heller ikke at tilintetgjøre den Fordel, som der kunde være ved at føre det mindre gode Korn fra Rusland til Preussen for der at lade det oplægge, forbedre og specificere til gode Varer og saa føre det videre, idet nemlig Solden ved Udførslen kun beregnes efter visse Procent, som det skjønnes, at Kornet er blevet forbedret, imedens Kornet iøvrigt for den større Del betragtes som transporterende Vare og ikke svarer nogen Solds. Under disse Forhold kan jeg ikke se, at den hele Forestilling om, at der paa Grund af den tydske Soldslovs Bestemmelse skulde aabnes en rig Røde til at tilvende os en Transithandel, som vi ikke tidligere have havt, og om at vi paa Grund deraf skulde kunne gjøre os Fordel af at blive Stapelplads eller Oplagssted for de russiske Kornvarer, har nogen

Virkelighed. Dersom dette har været Grunden til, at denne Lov er fremkommen, saa forekommer det mig, at denne Grund ikke paa nogen Maade har været tilstrækkelig. Men selv om man nu var enig om, at det ikke var betimeligt i dette Dieblit at ophæve nogen af Statens Indtægter og allermindst denne indirekte Afgift, saa kunde der jo være Spørgsmaal om at slaa Noget af paa denne Afgift, f. Ex. at halvere den, eller at erstatte den med en anden Indtægt. Med Hensyn til det Første skal jeg blot bemærke, at det tror jeg ikke, jeg behøver at sroe Noget om, fordi jeg mener, at man slet ikke kan give Afkald paa nogenomhelst af Statskassens Indtægter i dette Dieblit, og at derhos denne Afgift i og for sig er saa ringe, at det ikke spiller nogen stor Rolle, — om der betales f. Ex. 5 p eller $2\frac{1}{2}$ p for en Tønde Stenfulk i Skibsafgift. Hvad dernæst en Kompensation, som der jo ligeledes har været Tale om, angaar, da har man jo navnlig henvist til at kompensere Skibsafgiften med en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Da Sligt har været paa Tale i det andet Thing, hvor der jo tidligere har været Modstand mod en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, som formentlig væsentligst hvilende paa den arbejdende Klasse, vilde det have været ønskeligt, om der i det andet Thing, samtidig med at man vilde give Afkald paa denne Indtægt for Statskassen, tillige var blevet antydet, at man dog nu var villig til at gaa ind paa en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, hvorimod det forekommer mig lidet rimeligt, at man her skulde tage Initiativet til at tilbyde en saadan Kompensation, som — derom kunne vi Alle være overbeviste — ikke vil blive accepteret andetsteds. Men dertil kommer, at Brændevinsafgiften forekommer mig at være af den Bessaffenhed, at den bør benyttes til Kompensation med Soldsafgifter paa saadanne Varer, som kunne være et passende Surrogat for Brændevin, og dertil regner jeg navnlig Kaffe. At der er Trang til at tilveiebringe saadanne Surrogater, som baade i Næringsværdi og som Oplivningsmiddel kunne erstatte, hvad Brændevinen er for den arbejdende Klasse, derom er jeg fuldstændig enig, og det skulde være mig kjært, om man vilde medvirke dertil, ligesom jeg ogsaa skal tro, at det vilde være i høieste Grad nyttigt saa snart som muligt at komme til en anden Bessaffningsform med Hensyn til Brændevin end den, vi hidtil have brugt. Det er saamange Steder oplyst, hvorledes Brændevinsafgiften, som var beregnet til at skulle udgjøre omtrent 12 D . pr. Pot, nu paa Grund af den forbedrede Produktionsmaade kun udgjør omtrent $6\frac{9}{10}$ D . pr. Pot, idet de store Brændeviner, istedetfor som forudsat at frembringe $16\frac{1}{3}$ Pot pr. D . Karrum, nu ere naaede til at frembringe indtil 28 a 29 Potter pr. D . Karrum, og deraf er atter den uheldige Følge bleven, at ved Udførslen af Brændevin, som vel ikke spiller nogen særdeles stor Rolle, men som dog udgjør